

Persoonlijke observatie: broedende Boomvalk in stadspark

De voorjaarsstrek was vanaf maart al hard bezig. Met smart zat ik te wachten op één van mijn favoriete terugkerende vogels uit zuidelijk Afrika: de Boomvalk. De afgelopen jaren heb ik mijn eerste exemplaren steeds terug gezien in de duingebieden, maar sinds vorig jaar was ik ook bekend met een broedpaartje dat in het Engelandpark bij mij om de hoek (ik woon in de kruidenbuurt in Haarlem) een veilig toevluchtsoord had gevonden. Kortom, de verwachtingen waren hooggespannen.

Jong op het nest, 2 augustus 2020

In april was het me nog niet gelukt om de waarnemingen van enkele vogelaars te evenaren, die de Boomvalk al in de Waterleidingduinen hadden gezien, maar gelukkig zag ik op 3 mei mijn eerste 'eigen' vogel, en op 9 mei volgde de tweede. Op 15 mei zag ik in de Zuiderpolder een paartje vliegen en op 17 mei deed ik een tuinwaarneming. Ze moesten dus wel in de buurt zijn!

Gehoord en gezien

Op een avond begin juni kwam dan eindelijk het verlossende woord. Buurtbewoner Wim gaf me de info waar ik op zat te wachten. De valken waren in het park gesignaleerd en ze zaten hoogstwaarschijnlijk in een kraaiennest in 'de eerste hoge boom'. Ik kon het zelf bevestigen toen ik ze een paar avonden later, na een ouderavond op de basisschool van mijn kinderen, aan de overkant van de betreffende boom, hoorde roepen. Maar nu dan het bewijs! Gewapend met scoop, kijker en telefoon (ik doe aan digiscopen) ging ik op 27 juni op pad, op zoek naar het nest. Het was een verlaten kraaiennest en zat op ongeveer de zesde verdieping hoog. Ik kon het vanaf het grasveld prima zien. Maar zat er nu iets in? Ik kwam er niet uit. Wel kon ik via een andere hoek één van de ouders (vermoedelijk het mannetje) op een zitpost fotograferen. Dat was alvast gelukt.

Prooien brengen en waken

Een ruime week later heb ik op 6 juli dan eindelijk mevrouw op het nest gezien: haar vleugels en staartveren staken net boven het nest uit. De week erna was het verschrikkelijk koud en onstuimig weer. Ik hield mijn hart vast voor de valken op het nest. Gelukkig leek er op 10 juli zoveel activiteit op het

nest, dat wellicht één van de eieren een kuiken had opgeleverd. Ik probeerde zo goed en zo kwaad het gedrag van de ouders in beeld te krijgen en zag, met behulp van de buurtbewoners inclusief Wim, dat er rond tien uur, half elf in de ochtend vrijwel altijd iets aan prooi binnen kwam, en ook rond negen uur, half tien 's avonds. Een van de ouders zat inmiddels op een andere post in een andere boom en kon van daaruit de hele omgeving goed overzien. Dat was soms ook nodig om een al te nieuwsgierige Houtduif of hapgrage Kleine Mantelmeeuw uit de buurt van het nest te houden.

Een jong!

Op 30 juli was er een doorbraak, want toen legde ik voor het eerst een glimp van een klein wit pluusje op het nest vast: er was dus een kuiken! De dagen erna ben ik vaker gaan kijken, en werd het jong al gauw groter. De 31e was ik nog bang dat het jong van de hitte uit het nest zou springen, zo heet leek hij het te hebben. Maar op 2 augustus zat hij al donzig en wel op de rand van het nest. Op 3 augustus stond ik rond half 11 paraat met mijn kinderen om te kijken of we dan toch een voedermoment konden vastleggen. En gelukkig, één van de ouders kwam langs en had een prooi te pakken! Ik had de camera paraat en kon videomateriaal maken, wat een geluk! De dagen erna heb ik de oudervogels en het jong nog in de gaten gehouden, en kon ik op meerdere gelegenheden zien dat het kuiken steeds groter groeide, tot ik zelf nog even op vakantie ging. Sinds het weekend van 5 augustus is het jong niet meer aanwezig op het nest. De ouders zijn evenwel nog steeds bij het park te vinden, dus vermoedelijk is het uitgevlogen jong nog in de buurt. Ik hou het park dus nog steeds in de gaten om de ouders te vinden, maar dit broedgeval kan dus al als succesvol worden betiteld.

■ *Tekst en foto's: Christophe Reijman*

Een van de ouders,
27 juni 2020

